

4 | Umbra neagră

Crengile copacilor începură să zvâcnească sălbatic. Meg țipă și se lipi de Calvin, iar vocea doamnei Care răsună autoritară:

— Llinișște, ccoppillă!

Fusese luna înghițită de-o umbră sau apusese pur și simplu, stingându-se brusc, ca o lumânare în vânt? Foșnetul frunzelor încă se auzea, un fâșâit înspăimântat și înspăimântător. Lumina dispăruse cu desăvârșire. Întunericul domnea pretutindeni. Deodată vântul amuți și zgomotele se stinseră. Meg simți cum Calvin e smuls de lângă ea. Întinse mâna după el, însă degetele ei nu întâlniră nimic.

Strigă din răputeri:

— Charles!

Nu știa dacă țipa ca să-l ajute sau îl striga ca să-i vină în ajutor. Strigătul parcă se lovi de ceva și i se întoarse în gât, sufocând-o.

Era singură, cumplit de singură.

Mâna protectoare a lui Calvin nu mai era acolo. Charles nu era de găsit, nici ca să fie salvat, nici ca să o salveze. Era singură într-un crâmpei de neant. Nicio lumină, niciun sunet, nicio senzație. Ce se-ntâmplase cu trupul ei? Disperată,

încercă să se miște, însă corpul îi dispăruse. Pierise deodată cu lumina și sunetele. Meg cea corporală nu mai exista.

Apoi își simți din nou brațele și picioarele. O furnicau ușor, ca și cum îi amortiseră. Se uită în jur, clipind des, dar, deși părea că își recăpătase trupul, nu era nimic altceva în jur. Nu era doar întuneric, nu era doar absența luminii. Întunericul are ceva tangibil. În întuneric te poți mișca, poți simți. În întuneric poți să-ți julești genunchii. Lumea lucrurilor există și în întuneric, însă Meg era acum pierdută într-un gol înfricoșător.

La fel și tăcerea... Era mai mult decât liniște. Și un surd poate simți vibrații. Acolo însă, în neant, Meg nu putea simți nimic.

Brusc, își dădu seama că inima îi bătea nebunește. Oare i se oprise înainte? Și, atunci, ce-o făcuse să bată din nou? Furnicăturile din brațe și picioare erau din ce în ce mai puternice și deodată simți o mișcare. Își zise că trebuie să fie mișcarea Pământului în jurul axei sale, în parcursul său eliptic în jurul Soarelui. Senzația că se mișcă odată cu Pământul semăna cu legănatul valurilor – era ca și cum ar fi plutit pe un ocean ale cărui talazuri pulsau ușor, sub atracția blândă, dar inexorabilă a lunii.

„Dorm, visez“, se gândi Meg. „E un coșmar... Trebuie să mă trezesc. Lăsați-mă să mă trezesc!“

— Super! se auzi vocea lui Charles Wallace. Ce mai călătorie! De fapt, parcă ne-ați prevenit c-o să fie palpitant.

Lumina începu să pulseze și să tremure. Meg clipi și își potrivi ochelarii pe nas cu degete nesigure și, deodată, îl

văzu pe Charles Wallace, care, cu mâinile în șolduri, striga indignat:

— Meg! Calvin! Unde sunteți?

Îl văzu pe Charles, îl auzi, dar nu se putu duce spre el. Nu se putea mișca prin lumina ciudată, tremurătoare. Auzi apoi vocea lui Calvin, înăbușită, ca și cum ar fi trecut printr-un nor dens:

— Răbdare! Sunt mai mare decât tine, am nevoie de mai mult timp!

Meg rămase cu gura căscată. Calvin era și nu era acolo. Prindea formă încet, încet, întâi o parte, apoi alta, o mână, apoi un braț, un ochi, pe urmă nasul. Era ca și cum l-ar fi privit printr-o perdea de lumină pâlpâitoare, prin apă, prin fum și foc. Și, deodată, apăru, în carne și oase, acolo, în fața ei, așa cum îl știa.

— Meg! se auzi din nou vocea lui Charles Wallace. Meg! Calvin, unde-i Meg?

— Aici sunt! încercă ea să răspundă, dar glasul îi era sugrumat de îndată ce deschidea gura.

— Meg! strigă Calvin, uitându-se înnebunit în jur.

— Doamnă Care, sper că n-ați lăsat-o pe Meg în urmă! strigă Charles Wallace.

— Dacă i-ați făcut ceva lui Meg, oricare dintre voi... începu Calvin amenințător.

Dar, chiar în clipa aceea, Meg simți o îmbrâncitură zdravă și o zdruncinătură, de parcă fusese aruncată printr-un geam de sticlă.

— Aici erai! zise Charles Wallace și se repezi s-o îmbrățișeze.

— *Unde aici?* se miră Meg, cu răsufierea întretăiată, ușurată că își auzea propria voce sunând cât de cât normal.

Se uită neliniștită în jur. Erau pe o câmpie însorită, iar văzduhul avea acea mireasmă îmbietoare pe care n-o poți simți decât primăvara, în acele rare zile când razele soarelui mângâie merii îmbobociți, chiar înainte să înflorească. Meg își potrivi din nou ochelarii pe nas, de parcă ar fi vrut să se asigure că tot ce vedea înaintea ochilor era adevărat.

Plecaseră în lumina argintie a serii reci de toamnă, iar acum totul în jurul lor era scăldat într-o strălucire aurie. Iarba de un verde crud era presărată cu floricele în zeci de culori. Meg se întoarse încet și văzu un munte al cărui vârf purta o coroană pufoasă de nori. Din copacii de la poalele muntelui răzbătu deodată ciripitul păsărilor. Era atâta pace și bucurie în jur și Meg simți cum inima, ce bătea să-i spargă pieptul mai devreme, se domolește.

— *Când fi-vom iar tustrele noi,
Sub fulger, trăsnete și-n ploi?*¹

se auzi vocea doamnei Cine.

Și, deodată, cele trei doamne își făcură apariția – doamna Ce, cu șalul roz în neorânduială, doamna Cine, cu ochelarii sclipind în lumină și doamna Care, ce încă se vedea

¹ William Shakespeare, *Macbeth*, actul I, scena I, traducere de Ion Vinea, Editura Univers, București, 1971.

doar ca o pâlpâire. Fluturi delicați, multicolori, zburau în jurul lor, parcă urându-le bun venit.

Doamna Ce și doamna Cine începură să chicotească, apoi să râdă, ca de-o glumă doar de ele știută, până când mai aveau puțin și cădeau late de atâta hohotit. Pâlpâirea părea că râde și ea. Deodată se întunecă puțin și începu să se întrupeze. În scurt timp, își făcu apariția o siluetă învăluită într-o mantie neagră, cu o pălărie neagră și ascuțită pe cap, ochi ca două mărgele, un nas coroiat și păr lung și cărunt. În mâna descărnată, ca o gheară, ținea o mătură.

— Așșa, iubbittellorr, ddoarr dde ddraggull vvossttrru, spuse vocea cea ciudată.

Doamna Ce și Doamna Cine se aruncară una în brațele celeilalte, hohotind de râs.

— Doamnelor, dac-ați terminat distracția, poate le povestiți și lui Meg și Calvin cum stă treaba, spuse Charles Wallace pe un ton răspicat și rece. Ați speriat-o de moarte pe Meg, luând-o așa, pe sus, fără s-o preveniți!

— *Finxerunt animi, raro et perpauca loquentis*, recită doamna Cine. Horațiu. *Scump la faptă, dar mai scump la vorbă.*

— Doamnă Cine, oprește-te odată, nu mai tot cita! zise Charles Wallace enervat.

Doamna Ce își aranjă șalul pe umeri:

— Charles, dragule, dar știi bine că-i e greu să se exprime. Îi e mai la îndemână să citeze în loc să se chinuie să-și caute cuvintele proprii.

— Să nnu nne ppierrddemm ssimmțull ummorru-llui, spuse doamna Care. Ssinngurrull mmodd înn ccarre pputtemm fface ffățã chessttiunnillorr dde vviațã șși dde mmoartte e ssă nnu lle lluămm ffoarrte înn sserrioss, zise doamna Care.

— Dar lui Meg îi va fi greu, spuse doamna Ce. Îi va fi greu să-nțeleagă că suntem serioase în ceea ce facem.

— Și mie nu? întrebă Calvin.

— Viața tatălui tău nu-i în pericol, îi răspunse doamna Ce.

— Și nici a lui Charles Wallace?

Vocea scârțâitoare, ca o balama neunsă, a doamnei Ce sună plină de afecțiune și mândrie:

— Charles Wallace știe! Charles Wallace știe că-i vorba de mai mult decât doar de viața tatălui lor. Charles Wallace înțelege prea bine care-i miza.

— Dar nu uita, spuse doamna Cine, ἄπειρον οὐδέν, πάντα δ' ἐπιτίθειν χρεώτ. Euripide. *Nimic nu-i contrar așteptării; trebuie să ne așteptăm la orice.*

— Unde suntem și cum am ajuns aici? întrebă Calvin.

— Pe Uriel, a treia planetă a sistemului stelar Malak, în nebuloasa¹ spirală Messier² 101.

¹ Nor difuz, alcătuit din praf și gaze, aflat în spațiul interstelar sau sistem stelar cu lumină difuză, aflat dincolo de limitele galaxiei noastre.

² Charles Messier, astronom francez care a catalogat corpuri cerești care nu sunt comete. Catalogul Messier cuprinde astre și sisteme stelare de la M1 la M110.

— Și chiar te-aștepți să cred asta? întrebă Calvin indignat.

— Ccumm vvrrei... spuse doamna Care cu răceală.

Dintr-un motiv sau altul, Meg simțea că putea avea încredere pe deplin în doamna Care, în ciuda înfățișării ei schimbătoare și a cozii de mătură:

— Nu-i mai ciudat decât toate celelalte lucruri care ni s-au întâmplat, îi zise ea lui Calvin.

— Atunci să-mi spună cineva odată cum am ajuns aici! strigă Calvin, încă furios și cu pistruii parcă mai accentuați pe chipul alb. Și de-am fi călătorit cu viteza luminii, tot ne-ar fi trebuit ani de zile s-ajungem aici.

— Aaa, dar noi nu călătorim cu viteza a *nimic*! îi explică doamna Ce. Noi *teserăm*. Sau, mai pe șleau, o luăm pe scurtătură, facem *bucle* în timp.

— Mda, limpede ca noaptea! zise Calvin.

„Teserează...” se gândi Meg. Oare avea ceva de-a face cu tesseractul despre care-i povestise mama?

Fu cât pe ce să întrebe, dar doamna Care începu să vorbească și, când doamna Care avea ceva de zis, n-o întreprupei:

— Ddoammna Ce e ttânnărră și nnaivvă.

— Da, ea încă mai crede că poți să explici totul în *cuvinte*, spuse doamna Cine. *Qui plus sait, plus se tait*. Franceză. *Omul cu cât știe mai multe, cu atât vorbește mai puțin*.

— Dar trebuie să explice în cuvinte, pentru Meg și Calvin, îi aminti Charles doamnei Cine. Dacă tot i-ați adus aici, au dreptul să afle ce se-ntâmplă.

Meg se apropie de doamna Care. Înfrigurată să pună întrebarea care o rodea, uitase de tesseract:

— Tata-i aici?

Doamna Care dădu din cap:

— Nnu, Mmegg. O ssă-țți exxplice ddoammna Ce, ccă-i mmai ttânnărră șși llimbbajjull ccuvvinttellorr îi vvinne mmai ușșorr ddeccâtt mmie șși ddoammnei Cinne.

— Ne-am oprit aici, cum să zic, ca să ne tragem sufletul, o lămuri doamna Ce. Și ca să-ți oferim posibilitatea de a înțelege cu ce te confrunți.

— Și tata? întrebă din nou Meg. E bine?

— Deocamdată da, draga mea. Tatăl tău e unul dintre motivele pentru care suntem aici. Însă, după cum am zis, e doar unul dintre motive.

— Bine, dar unde-i? Duceți-mă la el!

— Nu se poate, încă nu, spuse Charles. Răbdare, Meg!

— *Nu* am răbdare! strigă Meg tulburată. N-am avut niciodată!

Ochelarii doamnei Cine sclipiră cu blândețe:

— Dacă vrei să-l ajuți pe tatăl tău, atunci trebuie să înveți ce-i răbdarea, îi spuse ea. *Vitam impendere vero. Să-ți pui viața în slujba adevărului.* Asta va trebui să facem și noi.

— Asta face și tatăl tău, adăugă și doamna Ce, pe un ton la fel de serios și de solemn ca al doamnei Cine.

Apoi le zâmbi larg copiilor și îi îndemnă:

— Ce-ar fi să faceți o plimbare voi trei, și Charles vă poate explica una-alta. Sunteți în siguranță pe Uriel. De asta ne-am și oprit aici să ne odihnim.

— Nu veniți cu noi? întrebă Meg neliniștită.

Preț de-o clipă se așternu tăcerea. Apoi doamna Care ridică hotărâtă o mână spre doamna Ce:

— Arrattă-lle!

Ceva din tonul vocii ei o făcu pe Meg să se înfioare.

— *Acum?* întrebă doamna Ce, iar vocea ei scârțâitoare se transformă într-un soi de chițait.

Era limpede că doamna Ce nu era tocmai în largul ei să facă precum îi cerea doamna Care.

— Accumm! răspunse doamna Care. Mmai bbinne ssă afflle accumm...

— Să mă... să mă *schimb*? întrebă doamna Ce.

— Dda, pprrea bbinne.

— Sper să nu-i tulbure prea tare pe copii treaba asta, murmură ca pentru sine doamna Ce.

— Să mă schimb și eu? întrebă doamna Cine. M-a *distrat* costumația asta, nimic de zis. Trebuie să recunosc că doamna Ce e mai pricepută în a purta straiiele astea. *Das Werk lobt den Meister*. Germană. *Opera e dovada măiestriei meșteșugarului*. Ce zici, să mă preschimb?

Doamna Care dădu din cap:

— Înncă nnu. Nnu aici. Mmai așșteapptă.

— Dragilor, să nu vă speriați, le spuse doamna Ce copiilor.

Durdulia doamnă începu să pâlpaie, să tremure, să se transforme. Culorile vii ale hainelor ei păliră, se albiră. Trupul ei rotunjour se alungi, se întinse, se contopi și, dintr-odată, în fața lor se ivi o făptură mai frumoasă decât

orice își imaginase Meg vreodată, iar frumusețea izvora nu doar din înfățișarea făpturii. Doamna Ce nu mai arăta deloc ca doamna Ce. Un trup ivoriu, ca de marmură, cu coapse puternice, ca de armăsar, fără însă să semene câtuși de puțin cu un cal, căci din spatele magnific modelat se ridica un tors nobil, cu brațe și cap de bărbat, cu un chip ce radia demnitate, virtute, și o fericire fără cusur pe care Meg nu le mai văzuse în viața ei. „Nu“, își zise Meg. „N-arată a centaur. Deloc!“

Dintre umerii făpturii se desfăcu încet o pereche de aripi, făurite din curcubeie, din răsfrângeri de lumină pe apă și din poezie.

Calvin căzu în genunchi.

— Nu! spuse doamna Ce, dar vocea nu semăna cu a doamnei Ce. Nu îngenunchea în fața mea, Calvin. Niciodată! Ridică-te!

— Ddu-i! porunci doamna Ce.

Cu un gest ferm, dar delicat, doamna Ce îngenunche în fața copiilor, își întinse aripile tremurătoare și îi îndemnă:

— Urcăți!

Copiii se apropiară cu pași șovăitori de frumoasa făptură.

— Și, cum să-ți zicem acum? întrebă Calvin.

— Ooo, dragii mei, se auzi vocea preschimbată a doamnei Ce, un glas plin de căldura flautului, de limpezimea trompetei și de acordurile misterioase ale cornului englezesc. Nu puteți să-mi dați alt nume de fiecare dată când

mă metamorfozez. Mi-a făcut multă plăcere să fiu doamna Ce, așa că-l puteți păstra.

Zicând acestea, făptura (el, ea?) le zâmbi și strălucirea zâmbetului fu aproape palpabilă, ca o briză ușoară, caldă precum razele soarelui.

— Haideți! zise Charles Wallace și se urcă pe spinarea doamnei Ce.

Meg și Calvin îl urmară. Meg se așeză între cei doi băieți. Un tremur înfioră aripile măreței făpturi și doamna Ce își luă zborul.

Meg își dădu curând seama că nu era nevoie să se țină de Charles Wallace sau de Calvin. Zborul frumoasei creaturi era lin. Băieții cercetară curioși priveliștea din jur.

— Uite! spuse Charles Wallace. Ce munți înalți, nici nu li se văd vârfurile!

Meg se uită într-acolo și, într-adevăr, munții păreau că se înalță spre infinit.

Părăsiră câmpiile roditoare și ajunseră deasupra unui platou plin de blocuri uriașe de piatră, o rocă asemănătoare granitului. Păreau bine șlefuite, cu linii armonioase, dar nu erau statui. Nu semănau cu nimic din ce văzuse Meg vreodată și fata se întrebă dacă fuseseră modelate de vânt și ploaie, dacă se formaseră odată cu planeta pe care se aflau sau dacă fuseseră făurite de făpturi ca aceasta pe spatele căreia zburau.

Traversară și platoul de granit și zburară apoi deasupra unei grădini mai frumoase decât în cele mai minunate vise, plină de alte creaturi ca doamna Ce. Unele stăteau tolănite

între flori, altele înotau într-un râu lat și limpede precum cristalul, ce străbătea grădina, iar altele se unduiau în zbor pe deasupra copacilor, prinse în ceva ce Meg își zise că trebuia să fie un dans. Compuneau muzică, acorduri ce se nășteau nu doar din gâturile făpturilor, ci și din mișcările impunătoarelor aripi.

— Ce cântă? întrebă Meg entuziasmată.

Doamna Ce clătină frumosul ei cap și spuse:

— Nu se poate exprima în cuvintele voastre. Nu pot să-ți traduc. Charles, tu înțelegi ce zic?

Charles Wallace stătea nemișcat pe spatele lat al doamnei Ce și asculta foarte atent, cu aceeași privire pe care o avea când le citea gândurile lui Meg sau ale mamei lor:

— Puțin. Foarte puțin. Dar cred că, în timp, o să-nțeleg mai mult.

— Da, ai putea învăța, Charles. Dar n-avem timp. Ne-am oprit aici doar ca să ne odihnim și să facem câteva pregătiri.

Meg nu o mai asculta.

— Vreau să știu ce zic! Vreau să știu ce-nseamnă.

— Încearcă, Charles! îl îndemnă atunci doamna Ce. Încearcă să traduci. Poți să-ți lași mintea liberă acum. Nu mai e nevoie să te ascunzi.

— Nu pot! strigă Charles cu o voce îndurerată. Nu știu suficient! Nu încă.

— Atunci hai să-ncercăm împreună, poate reușesc și eu să verbalizez un pic pentru ei.

Pe chipul lui Charles Wallace se ivi din nou acea privire concentrată, iscoditoare.